

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Daggdroppar

Illustrerad Tidning för Barn och Ungdom

N:o 9.

Ett nummer den 1 och 15
i hvarje månad.

Göteborg, 1 September 1890

Från 1 Maj till Årets slut.
Pris: 2 kronor.

1:a årg.

En sprått som få och en tölp som ingen.

Af Clara Romdahl.

Var Georg allt för mycket sprått för sina tolf år, så var då Bror något för tölpaktig för att vara tio.

Om deras pappa ropade: "Se så, in och hälsa, gossar!" trädde Georg med elastisk gång öfver salongströskeln och gjorde med ledighet sin bugning för alla gästerna på en gång. Hack i häl kom sedan Bror, som tittade under lugg, så hederspojke han för resten var. Han kom framklumpande till soffan och knuffade till den ena tanten med armbågen, då han hälsade på den andra. Dessutom gaf han både stolar och bord den ena törnen efter den andra, där han lotsade sig fram för att taga hvar och en af gästerna i hand.

"Du behöfver inte taga i hand", hade visserligen hans mamma sagt honom, men att stå midt på golfvet som en skådespelare och bocka sig till höger och venster, det var att "åbåka sig", tyckte den rättframme Bror. Men Georg gjorde ju så? Visserligen, men med honom var det ett annat förhållande.

Bror brukade skämta med Georg, att gracerna visst måtte stått faddrar åt honom. Och den saken var den egenkäre Georg inte alls obenägen att tro.

Men liksom Georg var medveten om sitt lediga och vinnande sätt, så visste Bror lika väl reda på, att alla tyckte att han gjorde en slät figur, hvar han visade sig.

Den var just icke så lyckobringande denna gossarnes själfkänedom. Georg blef säker, nästan djärf i sitt sätt att vara, och Bror tyckte sig vara så ohjälplig, att, som han sade, "det inte var värdt att bråka eller göra sig till, när folk kom".

De båda bröderna skulle nu under ferierna emellertid hafva en ungdomsbjudning.

Mamma ville äntligen att de, som inga systrar hade, skulle umgås med prestens små flickor samt alla småttingarna ifrån bruket.

Bjudning hade utfärdats, och man kunde inom en kvart hafva hela sällskapet här.

"Det skall nog blifva lifvadt i eftermiddag", sade Georg och tog på sig sin sötaste 'gå-bort-min'.

"Usch, jag önskar den här dagen väl vore öfver", suckade Bror och strök upp luggen för att se litet mindre oberstad ut.

"De äro här", ropade mamma.

Hejsan, så fort det gick för Georg att öppna grinden, samt att med sin näsduk vifta en välkomsthälsning till alla, som sutto i den löfklädda höskrindan. Och till svar syntes den ena lilla viftande handen efter den andra sticka ut mellan björkgrenarne. Hästarne stannade och Georg hjälpte sina gäster att komma ur. Först kommo brukspatrons Aina, Elsa, Viola och Thyra tripande, sedan disponentens Hilma, Nanna

och Judith, och till sist en gosse med ett riktigt guttaperkaansigte. Det var inspektorns godmodige Olle, en skälm af första rang. Men ännu var inte höskrindan tom; ty brukspatronens informator och guvernant voro med för att, som det sades, hålla styr på de glada ungdomarne.

Nå ändtligen hade den artige Georg hängt upp alla deras hattar och kappor, och nu blef det ett glammande och nojsande utan all ända. Själve den artige Georg var så upptagen af Olles vilda förslag i fråga om val af lekar, att han ej märkte, när "prostgårdarne" kommo uppkörande.

"Jag skall väl göra någon nytta jag med", tänkte då Bror, hvarpå han tog ett skutt nedför trappan för att hjälpa prostens nio-åriga Frida ur vagnen. I stället för att öppna vagnsdörren gjorde han min af att vilja lyfta henne öfver.

"Inte så", bad Frida; men i stället för att öppna, vände han ryggen till, och förrän Frida visste ordet af bar Bror henne på sin rygg uppför trappan. Då blef det ett skratt och ett fnittrande bland flickorna, skall jag säga, helst när den lilla fyraåriga Thyra sprang efter Bror och Frida och skrek "bär mig sedan". Men Aina tystade sin lilla syster och sade:

"Om inte Bror begriper bättre, så borde Thyra inte vara så dum."

Thyra teg, satte ut lilla munnen som en strut och såg ut, som man gör, då en förhoppning krossats.

De öfriga prostgårdsbarnen hade emellertid skyndat sig ur vagnen med fart. Dem fick Bror alltså inte bära likt en mjölpåse som Frida, men *någon* artighet ville han väl ändå visa.

"Får jag lof att taga utaf Ruth galoscher-na", sade han då samt kastade sig framstupa med detsamma.

"Jag har ju blankläderskor och inte galoscher", svarade Ruth leende och såg ned på Bror, där han fortfarande låg på knä.

Bror ref sig bakom örat och hviskade: "nu var jag dum igen"; men när han så reste sig, så ville olyckan, att han trampade guvernanten på foten.

"Bed edra gäster komma in och dricka saft", sade gossarnes mor, där hon stod

leende och förnöjd i salsdörren. Georg bugade sig genast artigt för guvernanten och de äldsta flickorna. Men dessa bara pratade och fnittrade utan att gå ett steg närmare salen. Detta förargade Bror, som var van att lyda. Slutligen tog hans tålmod slut, och med ljudelig stämma ropade han:

"Stå inte där och prata dumheter, flickor, utan kom bara, ty annars förstå ni väl att mamma blir ond, hon är van att blifva åtlydd, skall jag säga."

"Jo, hör på den då", sade Aina näbbigt samt tillade hviskande: "Bror, han är just en skön värd."

Emellertid hade den rättframme gossens ord den verkan, att de strax därefter riktigt trängdes kring det välförsedda salsbordet.

Georg uppbjöd all sin förmåga att vara artig. Men då han envisats en stund med att de stora flickorna skulle taga två kakor af hvarje sort, blef den hederlige Bror ond och utropade: "hvad skola de små få, om de stora taga alla kakorna?"

Georg rodnade, upphörde att truga Viola att taga ännu en pepparkaka, och Bror åtog sig att sköta värdskapet för småttin-garne. Rättvisa var Brors älsklingsdygd, och rättvist delade han också de återstående kakorna bland sina små gäster. Man kan därför tänka, hvad det harmade honom att se den själfsväldige Olle olofvandes rycka åt sig den ena kakan efter den andra.

"Fy, Olle, jag tror du tog Thyras mandelbakelse, fast du fått två förut", hette det ena gången, och strax därpå beklagade den hederlige Bror djupt lilla Elsa, som blifvit utan saffransbröd. Men den sorgen afhjälpte han dock med att bedja mamma om mera.

"Hvad får du själf för kakor, Bror?" frågade Thyra.

"Åh, min kakhög drog Georg försorg om", sade Bror och sneglade åt fönstren, där de stora flickorna lagt de påtrugade kakor, de ej orkat med.

Georg hörde det klumpiga skämtet och hostade som tecken, att Bror skulle tiga med sina dumheter. Och Bror förstod piken, kände sig förlägen och tänkte gå och ringa på klocksträngen, som han lofvat mamma. Hon ville nämligen veta, när alla slutat saftdrinkningen.

Men klumpig och tankspridd som Bror var, så hände sig ej bättre, än att han tog Thyras fläta för klocksträng och ryckte till några kraftiga tag.

"Aj, aj, aj!" skrek Thyra och fick tårar i ögonen.

Bror, som aldrig sett en flicka gråta, blef alldeles förtviflad öfver hvad han gjort. Nu försvann med ens all otymplighet och Brors rika, varma hjärta tog ut sin rätt.

"Förlåt, förlåt, snälla lilla Thyra", bad han bevekande och tog till allas förvåning den lilla om halsen och kysste henne på kinden.

Thyra torkade genast bort tårarne och sade vänligt: "Åh, visst förlåter jag dig, inte rår du för, att du är lite klumpig, inte". Och så böjde hon sin lilla mun intill hans öra och sade: "Du är ändå den bäste af oss, och vi skola nog bli goda vänner med tiden, skall du få se."

Frun i huset, som med det samma kom in, trodde knappt sina ögon. Hennes lille tvärbygg till son stod och klappade Thyra på axeln.

"Hvad går åt Thyra, jag tror du gråtit?" frågade hon den lilla fyraåringen.

Thyra teg, men Bror tog i stället ordet samt berättade sitt missöde.

"Och nu är Thyra ond på dig?" frågade modern.

"Nej, så god, så god", svarade lilla Thyra och hoppade jämfota öfver verandatröskeln ut i det fria. Och snart följde hela ungdomskaran hennes exempel. Och så började man göra lekar. Man kastade krans och lekte enklek, kurra gömma och hög och dufva samt roade sig af hjärtans grund.

När man tröttnat att springa, föreslog guvernanten att man skulle gömma ringen med förbehåll. Detta förslag mötte intet hinder.

"Gå till den oförståndigaste", bad informatorn Bror.

Och Bror gick utan betänkande och lämnade ringen åt guvernanten.

"Hvad behagas, hörde du inte vilse?" frågade då informatorn.

"Nej, visst inte", sade den ärlige Bror, "ty nog är fröken Alm den oförståndigaste af oss, det är då säkert."

"Förklara mig det på ett tillfredsställande sätt, om du kan", bad informatorn i retlig ton.

Men Bror svarade helt ogenerad: "Jovisst är hon den oförståndigaste. Hon är ju med för att hålla styr på de andra, och så föregår hon dem med så dåligt exempel som att äta läns ett helt jordgubbeland för oss."

Informatorn bet sig i läppen och svarade inte ett ord.

Guvernanten viftade häftigt bort en mygga och sade, att där var olidligt, hvarpå hon tog Aina under armen och försvann ur löfsalen.

Georg följde dem och sökte på allt sätt taga bort det obehagliga intryck Brors ord gjort.

"Var lugn, fröken; pappa unnar allt sina gäster några bär", sade den artige Georg, just som de reste sig upp för att gå.

"Lite, ja", puttrade den oförbätterlige Bror, som med harm tänkte, att mammans hopp gått om intet. Huru hade ej både mamma, Georg och han själf försakat att smaka en enda jordgubbe, för att kunna bjuda dem åt pappa, som väntades hem följande dag. Nu var det förbi med den glädjen, och därför var inte Bror god på guvernanten.

"Här var ljufligt", sade Aina, då Georg fört de unga flickorna till rosenkvarteret.

"O, hvilken härlig ros", läspade guvernanten.

Den ridderlige Georg tog genast upp sin pennknif för att skänka henne rosen. Han hade knappt böjt sig ned, förrän Bror kom rusande och tog knifven ur hans hand samt utropade: "Gör inte det du ångrar; ty såvida du vill slippa stryk, så låter du den sitta, förstår du det!"

Georg rodnade, släppte knifven i tanke att lyda. Han visste nog, att deras far aldrig sett denna sorts stamros blomma förr; men "låt gå för en skrapa" tänkte Georg, och så bröt han af rosen, som han med en artig bugning räckte åt guvernanten.

"Ni måtte väl inte få något obehag för denna vänlighet", sade hon.

Georg, som aldrig brukade narras, teg visligen.

Matklockan ringde. Kvällsmaten var serverad. Den afåts under allsköns trefnad, om jag undantager, att den vaksamme Bror "missunnade" Olle att rycka åt sig en half bakelse från den lilla menlösa Thyra.

En burgundisk tapet eller bonad.

etrakta noga denna teckning! Hvad föreställer hon? I kostbara, veckrika dräkter sitta fyra kring ett måltidsbord, trenne utpyntade fruntimmer på bänkyenden och en ung man, som håller i högra handen ett glas ädelt burgundiskt

sträckte sig under medeltiden som ett gylene bälte från medelhafvet till nordsjön. Väfstolarne och sybågarne voro där riktiga troll-don, så fina och sköna alster åstadkommo de. Till kungliga och furstliga bröllop hämtades brokad och andra tyger från Burgund och äfven till kyrkoskrudar.

För "Daggdroppar" af S. P.

vin. Två musikanter med luta och viol spela måltidsmusik. Träden löfvas, gräs-vallen blommar. Och så är där att se en hare. Men hvar är han? Leta upp honom, om du kan; han gömmer sig, förstår du.

Burgund var ett konstens land, rikt på vinberg och stora, märkvärdiga städer. Det

Sådan konst benämnes textil af latinska ordet *textura*, väfnad. Såväl i statens museum som t. ex. i Strängnäs domkyrka finnas märkvärdiga samlingar af sådana textila arbeten.

* * *

Har du hittat, hvar haren sitter?

Några af våra flyttfåglar.

Grönsiska. Ärla. Svala. Lärka. Domherre.

Originalteckning för "Dagdroppar" af S. P.

(Forts. från sid. 67.)

“Jo, du är god, du, som inte kan skilja på mitt och ditt“, grälade då Bror på den skalkaktige Olle, som dock ej tog hårdare åt sig, än att han “gjorde gubbar“ och rynkade ihop sitt guttaperka-ansikte, så att Thyra sade, att han borde heta “grinolle“.

Höskrindan och “prostgårdarnes“ gamla luggslitna droska körde åter fram. Ungdomarne sade farväl och foro hvar till sitt. Alla tyckte, att dagen varit glad, bara inte den där “gårdvaren“, som de kallade Bror, varit så ohysad.

“Men“, sade guvernanten till sist, “Georg, han är då stilig som få.“

“Och Bror, han är då en tölp som ingen“, bifogade Aina.

Då de båda unga “värdarnes“ far fick höra, huru gossarne skött sitt värdskap, fällde han en helt annan dom. Han sade:

“Bror i all sin klumpighet visade sig, som ett lydigt barn egnar och anstår. Georg däremot tänkte mera på att vara artig än sann, då han icke lyssnade till broderns och samvetets röst och lät rosorna vara i fred.“

Och så beslöto föräldrarna att med all makt söka få sina gossar väl uppfostrade. Så småningom lyckades det dem äfven att få Brors ärlighet parad med Georgs älskvärdhet hos dem båda. Ehuru frestelsen att vara artig gärna ville ligga öfver hos Georg, liksom rättframheten oftast ville förleda Bror att vara litet mindre finkänslig än brodern; ty naturen låter ej med all möda i världen helt och hållet underkufva sig.

Några af våra flyttfåglar.

Af *Utgifvaren*.

Sverige är ett lika naturskönt som lyckligt land“, yttrade till mig nyligen en främling från södern. “Sommaren är kort, men o, så skön! Ingenstädes på jorden har jag funnit en sådan mångfald i färgerna på grönskan, som i edert land. I kunnen njuta af solens värme utan att träffas af dödade solstyng. I plocken edra välsmakande och hälsosamma skogsbär från marken utan att behöfva frukta faran af någon giftig orm, som fördold, lurar vid dess rötter. Vinterns köld och friskhet härdar eder kropp till styrka och vighet. Våren upptänder hos eder nya känslor

och nytt lif. Hösten slutligen inbjuder eder till ett behagligt och förtroligt familjelif.“

Och så är det. Vi äro befriade lika mycket från ekvatorns kvalfulla, alltjämt fortgående solglödande sommar, som från den evigt bestående hårda vintern vid jordens båda poler. Hos oss växla årstiderna genom milda öfvergångar från vår till sommar, från höst till vinter. Långa och korta, ljusa och mörka dagar aflösa hvarandra. Om hösten glädja vi oss åt vintern, och om vintern längta vi efter våren och sommaren.

Äfven en del af våra fåglar äro inbegripne i denna ständigt återkommande tidsväxling. Endast tvänne af de fem fåglar vår plansch framställer öfvervintra hos oss; de öfrige tre äro flyttfåglar. Just nu, medio af Augusti månad, då vi skrifu dessa rader, samlas några arter af dem för att ge sig på väg till varmare länder. Vi tycka, att det ännu är god tid och kunna icke förstå, hvarföre de små bevingade vännerna så snart vilja lämna oss, men de för oss människor ännu omärkliga temperaturförändringarne morgon och afton, mana de mera ömtåliga djuren till afresa.

På vår plansch se vi först en

Svala (*Cypselus apus*, fig. 1 nederst), sedan öfverst på bilden en hel flock sådana, hvilka äro på väg till det inre af Afrika. Redan flere dagar innan ännu afresan skedde, samlades gamla och unga svalor från sina olika bon i traktens omnejd, liksom till rådplägning. Vi hörde deras kvitter och det låg något af vemod i deras sång, där de sutto stilla, samlade i en skara, för att reda sig till afsked från sin fosterjord. Slutligen en dag blef det tyst, och så voro de borta. De återkomma vanligen i början af Maj.

Sädesärulan (*Motacilla alba*, fig. 1 öfverst) är en mycket sällskaplig fågel och bosätter sig gärna i människans närhet. Hon uppehåller sig med förkärlek vid dammar och bäckar samt vid sjöstränderna, där hon springande och gående vadar ut i vattnet så långt hon kan. Insekter och deras larver utgöra hennes föda. Sången är behaglig, fastän ej omfångsrik. Till oss ankommer ärlan i första hälften af April månad.

Grönsiskan (*Fringilla spinus*, fig. 2 näst öfverst) är en liflig, rask och munter liten fågel. Hon klättrar förträffligt; flykten är hastig och lätt; sången glädtigt kvittrande. I fångenskap blir hon mycket tam. (Öfvervintrar.)

Domherren (*Pyrrhula vulgaris*, fig. 3 öfverst) är en vacker fågel, som i fångenskapen kan blifva sin herre utomordentligt tillgifven. I Tyskland tagas ofta domherrungarne ur boet ännu innan de kunna flyga för att inläras hvissla särskilda melodier. Domherren är en mycket känslig fågel, och det gifves exempel på, att han fallit ned död, påverkad antingen af plötslig glädje eller sorg. (Öfvervintrar.)

Lärkan (*Alauda arvensis*, fig. 2 nedifrån) är vårens budbärare. Redan i slutet af Februari, om vintern är mild, kan man få höra henne sjunga. Födan består af insekter, men, medan marken ännu är frusen, äfven af korn och växtämnen. Då lärkan sjunger, höjer hon sig högt i luften, ofta till en ansenlig höjd, så att man med blotta ögat icke förmår upptäcka henne. Boet är anlagdt på marken och innehåller vanligen 4 à 5 gråprickiga ägg.

* * *

Låtom oss till sist lära något af vårt lands flyttfåglar. Det säges om dem, att de i främmande land betrakta sig endast såsom gäster, och att de aldrig förgäta sin kärlek till födelsebygden, utan längtansfullt motse den tid, då de från fjärran länder få återvända hem igen. Må vi likna dem i dessa ädla känslor. Låtom oss sträfva efter att grundligt lära känna vårt fädernesland, dess historia och dess stora minnen; detta skall ingifva oss vörndnad för våra förfäders stordåd, samt komma oss att *älska* vår dyra fosterjord *högre* än hvarje annan plats på jorden. Kom ihåg, att våra förfäders stora karaktärer uppsprungo alla ur *en källa: Kärleken till Gud och fäderneslandet!*

En god lärdom.

SADI, en vis man i Persien, satt en afton länge fördjupad i läsning ur Koran. Då han slutligen såg upp, märkte han att två af hans tre söner hade insomnat. Den tredje öppnade nu sin mun och sade sjelbelåtet: "Se, fader, se huru de sofva, men jag beder!"

"Min son", svarade fadern allvarligt, "det är bättre att sofva än att berömma sig af sina gärningar."

Zigenarblod.

2.

I lek kommer allvar understundom.

Ragnar, hittebarnet, fader- och moderlös, men bemött med "barmhärtighet", fann dock sin ställning trång, ehuru han fick leka med grefvens yngsta barn.

"Vi leka riddare af gyllene skinnet!" Barnen smyckade sig med värjor och ordnar. Ragnar skulle vara med, men då tappade han en liten mässingstingest, formad som en lotusblomma, och hvilken han burit i ett silkeband om halsen.

"Hurrah!" ropade barnen, "där är Ragnars zigenar-otygl!"

Med den droppen af skam rann det vredefulla hjärtekärlet öfver i harm.

Två dagar senare var Ragnar spårlöst försvunnen från Näckrossund.

I den leken hade varit sorgligt allvar.

* * *

På den vackra ängsmarken i skogen dansade zigenarne vid tamburinens skrammel. Mörka, smidiga skepnader, smyckade med blommor, lekte under sång:

Snart har våren svunnit,
Snart har sommarn lyktat;
Snart vår lust förbrunnit,
Ungdomstiden flyktat.
Ögonblick så dyra
Bruka dem i yra!
Glada ungdom dansa på grön äng!

Det var ett lif utan lag. Ett hedniskt lif i ögonblickets solljus.

Då stod en ung gosse plötsligt ibland dem. Han lyfte i sin hand en mässingstingest, formad som en lotusblomma, en sådan som gungar på Gangesflodens vatten i fjärran land.

Gossen — det var Ragnar — hade icke stått där många ögonblick, förrän han omslöt af sin faders armar. "Så fann du då icke lyckan under de döptas tak!" sade den gamle zigenaren tankfullt.

"Nej", sade gossen, "där trodde de på heliga fem rosor, men brukade endast törntaggarne, för att stingas med dem!"

"Vi tro på lotusblomman", svarade sorgset Ragnars fader, "den är gul som förgängelsen."

"Jag väljer förgängelsen!" försäkrade Ragnar. Och han kallade sig sedan med ett annat namn och vardt lik sitt folk.

* * *

Men ett ord måste jag säga till sist: den äldaste och sannaste tro blir kraftlös, då hennes anda förnekas i kärlekslösa gärningar. E. K.

Svantes lilla Museum.

IV.

Marias död; målning af en kölnisk mästare.

Hvad som först intog många nordbor för kristendomen, var den romerska gudstjänstens yttre glans; bilderna och kordräkterna, rökelsen och sången slogo an på nordbornas praktälskande sinnen, säger professor Odhner. Betrakta denna medeltida gudstjänstståt! De gamle mästarnes taflor gifva oss därom ett begrepp. Men när man fördjupar sig i betraktandet af dessa präktiga yttre smycken, märker man att de *tjäna*, att de likasom ropa: sen dock, huru heliga, höga och härliga de föremål äro, som smyckas så rikt! Se, huru vördad "Vår Fru" (Maria) är, då

hon höljes i praktkläden, omgifves af tjänande apostlar i rik ornat och hedras med alla tänkbara utmärkelser. Se, huru viktig bönen är, då därvid tändes ljus och rökelse! Se, hur dyrbar boken är, då bandet är kostbart och knäp-pena af guld. På detta sätt upphöjes ordet, bönen, de heliga tingen och personerna till betraktarens väckelse och uppbyggelse. Sådana taflor kallas andaktsmålningar. Konstnärernas syfte med dem var icke att vinna rykte och guld eller att smeka det köttsliga sinnet hos åskådaren. Hvad helige män skrefvo om heliga ämnen, det ville de måla, till uppbyggelse. En skola för sådant andaktsmåleri fanns i den berömda staden Köln vid Rhenfloden. I Lybeck förfärdigades ock mycket i denna väg. Och till vårt land kommo från dessa och andra främmande orter en mängd altarskåp o. andakts-

Marias död: målning af en kölnisk mästare. — Autotypi för "Daggdroppar".

bilder, som lifvade och närde den tidens fromhet, hvilken var starkt blandad med, hvad man kallat, kristen mytologi, fabler, legender, fromma fantasier. Men gif akt på dessa ödmjuka gestalter, dessa bedjande anleten och upplyftade händer, dessa drömmande ögon, och du skall i hvarje bit af dessa gamla taflor läsa djup vördnad för det heliga och tillbedjan. I statens museum förvaras sådana målningar, härstammande från olika skolor. Några äfven af svensk konst, några målarnamn från medelålderns slut äro kända; så hade vi upsala-borgaren *Lars*, och en som hette *Måns Svensson* och en *Håkan Gulleson* och en *Måns Gadd* och en *Albert Målare* och många flere. De snidade altarskåp och målade kyrkor, som i senare tid klumpigt hvitlimmades.

E. K.

Svar på frågan i förra numret: Olivkvisten betyder: frid, och latinska orden: hvila i frid!

Innehåll: En sprätt som få och en tölpsom ingen. — En burgundisk tapet eller bonad (med teckning). — Några af våra flyttfåglar (med originalteckning). — En god lärdom. — Zigenarblod. 2. — Svantes lilla museum. IV: Marias död, målning af en kölnisk mästare (med teckning).

Ansvarig utgivare: H. L. Bolinder.

Göteborg, H. L. Bolinders boktryckeri. 1890.